

Olsztyn, dnia 25 lutego 2016 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
z siedzibą w Warszawie
ul. G. Boduena 3/5
00-011 Warszawa

za pośrednictwem :

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Olsztynie
ul. Emilii Plater 1
10-562 Olsztyn

Skarżący:
Andrzej Pieślak
ul. Bema 34
11-100 Lidzbark Warmiński

Organ którego działanie
jest przedmiotem skargi:
Marszałek Województwa Warmińsko-
Mazurskiego
z siedzibą :
Urząd Marszałkowski Województwa
Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie
ul. Emilii Plater 1
10-562 Olsztyn
reprezentowany przez :
radcę prawnego Andrzeja Swat
adres do doręczeń j.w.

sygn. akt sprawy przed
Wojewódzkim Sądem Administracyjnym
w Olsztynie:
II SAB/OI 69/15

Skarga kasacyjna organu
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Olsztynie z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt II SAB/OI 69/15

Działając w imieniu Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego,
pełnomocnictwo w aktach sprawy, na podstawie art. 173 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.
Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wnoszę skargę od wyroku

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt II SAB/OI 69/15 i **zaskarżam powyższy wyrok w całości.**

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucam naruszenie prawa materialnego, tj.:

- 1) naruszenie przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.) przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż karty drogowe pojazdów stanowią informację publiczną;
- 2) naruszenie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.) przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż nośniki informacji w formie dokumentów nie będących dokumentami urzędowymi w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej stanowią informację publiczną;
- 3) naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.) przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na niezastosowaniu tego przepisu w sytuacji, gdy przedmiotem skargi rozpoznawanej przez sąd było niezapewnienie skarżącemu wglądu do dokumentów;
- 4) naruszenie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 tej ustawy przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na niezastosowaniu tego przepisu w sytuacji, gdy przedmiotem skargi rozpoznawanej przez sąd było niezapewnienie skarżącemu wglądu do dokumentów.

Z uwagi na powyższe zarzuty wnoszę o:

- 1) rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie;
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, rozpoznanie skargi Pana Andrzeja Pieślaka z dnia 12 października 2015 r. na bezczynność Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego w zakresie rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 27 sierpnia 2015 r. i oddalenie tej skargi w całości, albo
- 3) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Olsztynie w przypadku uznania przez Wysoki Sąd, iż istota niniejszej sprawy nie jest dostatecznie wyjaśniona;
- 4) zasądzenie od Pana Andrzeja Pieślaka na rzecz Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zobowiązał Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego do rozpoznania pkt 1 wniosku skarżącego (Pana Andrzeja Pieślaka) z dnia 27 sierpnia 2015 r. w terminie 14 dni.

W pkt 1 ww. wniosku Pan Andrzej Pieślak wystąpił o dostęp do informacji publicznej w zakresie kopii kart drogowych pojazdu o numerze rejestracyjnym NO 6022G za miesiące maj, czerwiec, lipiec i sierpień 2015 r.

Wnioskodawca wystąpił o przesłanie wnioskowanej informacji w postaci skanu dokumentu na adres poczty elektronicznej pieslak2@wp.pl.

W ocenie skarżącego kasacyjnie rozstrzygnięcie zawarte w pkt I sentencji Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie jest wynikiem naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przez jego błędną wykładnię oraz przepisu art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przez ich niewłaściwe zastosowanie.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd uznał, iż skarżący wystąpił z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, iż w ocenie sądu pierwszej instancji karty drogowe stanowią informację publiczną, ponieważ zawierają informacje dotyczące sposobu użytkowania pojazdu służbowego jako odnoszące się do gospodarowania majątkiem publicznym.

Definicję informacji publicznej zawiera art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Zgodnie z tym przepisem każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej i podlega udostępnieniu i ponownemu wykorzystywaniu na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie. W ocenie skarżącego kasacyjnie wykładnia przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej polegająca na uznaniu, iż dokument w postaci kart drogowych stanowi informację publiczną w rozumieniu powołanej ustawy nie jest prawidłowa.

Po pierwsze (co organ wyraźnie akcentował już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji) zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie sądowym dokumenty wewnętrzne nie są informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej ze względu na brak waloru oficjalności (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 25 marca 2014 r., I OSK 2320/13

oraz z dnia 4 lutego 2015 r., I OSK 502/14, orzeczenia opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl> oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2013 r., P 25/12, OTK-A 2013/8/122). Taki właśnie charakter mają karty drogowe pojazdów.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 (nieobowiązującej już) ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. Nr 123, poz. 1354, z późn. zm.) „Kierowcy, o których mowa w rozdziale 3, prowadzą karty drogowe, służące do rejestrowania przebiegu dnia pracy. Karta drogowa powinna zawierać w szczególności następujące dane: imię i nazwisko kierowcy, numer rejestracyjny pojazdu, datę i cel wyjazdu, liczbę przejechanych kilometrów, czas prowadzenia pojazdu oraz wykonywania innej pracy, okresy przerw w prowadzeniu pojazdu i okresy odpoczynku, podpis pracodawcy. Jak stanowił art. 36 ust. 2 tej ustawy „Kierowca na żądanie osoby uprawnionej do przeprowadzania kontroli przedstawia kartę drogową do wglądu.“.

Powyższa ustawa utraciła jednak moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (aktualnie opublikowanej w Dz. U. z 2012 r. pod poz. 1155, z późn. zm.), tj. z dniem 1 maja 2004 r. W aktualnym stanie prawnym brak jest przepisu obligującego kierowców do prowadzenia kart drogowych.

Z przytoczonej regulacji nieobowiązującej już ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o czasie pracy kierowców wynika zatem, iż karty drogowe miały służyć do rejestrowania przebiegu dnia pracy kierowcy. W jednym z orzeczeń Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił uwagę na to, iż z pewnością nie pełnią nigdy funkcji publicznych osoby zatrudnione na stanowiskach pomocniczych i obsługi (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt I OSK 1044/13, orzeczenie opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Takim właśnie stanowiskiem jest stanowisko kierowcy. Zatem biorąc pod uwagę cel prowadzenia kart drogowych wskazany w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o czasie pracy kierowców należy uznać, iż nawet w okresie obowiązywania tej ustawy karty drogowe nie posiadały waloru informacji publicznej. Tym bardziej nie jest zasadnym przyznanie im takiego charakteru w sytuacji, gdy regulacje obligujące do prowadzenia kart drogowych utraciły moc. Zdaniem pełnomocnika organu nie można bowiem uznać, iż informacje o przebiegu dnia pracy kierowcy stanowią informację o sprawach publicznych.

W ocenie skarżącego kasacyjnie zasadnym jest przypomnienie, iż charakter prawny kart drogowych był przedmiotem wnikliwych rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego przedstawionych w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt I OSK 681/13

(orzeczenie opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Jak wskazał sąd w tym orzeczeniu „karty drogowe znajdujące się w posiadaniu tego organu stanowią dokumenty o charakterze wewnętrznym, bowiem nie zawierają danych publicznych i tym samym nie stanowią informacji publicznej. Karty drogowe dotyczą wyłącznie kwestii organizacji pracy w zakresie rozliczania czasu pracy pracowników uprawnionych do używania pojazdów służbowych przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych związanych z wyjazdami służbowymi i delegowaniem do pracy poza siedzibę urzędu. Są więc podstawą do powierzenia pracownikowi samochodu służbowego i mogą mieć jedynie znaczenie w sprawie odpowiedzialności materialnej pracownika za powierzone mienie. Mają więc wyłącznie walor organizacyjny i porządkowy, nie są załączane do akt sprawy, a są wyłącznie narzędziem pracodawcy w zakresie kierowania wykonywaniem pracy przez pracownika, ściśle skorelowanym z poleceniem służbowym (poleceniem wyjazdu służbowego). Co istotne, karty drogowe nie są dokumentami sporządzonymi i podpisanymi przez funkcjonariusza publicznego, gdyż zostają sporządzone przez pracowników w ramach pełnienia czynności służbowych i jako dokumenty wewnętrzne nie są skierowane do podmiotów zewnętrznych. Nie stanowią więc informacji publicznej.”.

Uzasadniając swoje stanowisko sąd I instancji powołał wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 5 marca 2015 r., w sprawie o sygn. akt I OSK 863/14 oraz z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 1400/14 (orzeczenie opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Odnosząc się do tego argumentu celowym jest przypomnienie, iż zgodnie z art. 183 § 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozagę nieważność postępowania. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądowym przez podstawę kasacyjną należy rozumieć konkretny przepis prawa, którego naruszenie przez sąd pierwszej instancji zarzuca skarga kasacyjna (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt II FSK 1331/13, LEX nr 1749269). W judykaturze akcentuje się, iż NSA nie może z własnej inicjatywy podjąć żadnych badań w celu ustalenia innych - poza przedstawionymi w skardze kasacyjnej - wad zaskarżonego orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego lub postępowania przed tym sądem i musi skoncentrować swoją uwagę wyłącznie na weryfikacji zarzutów sformułowanych przez skarżącego oraz ich uzasadnienia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II FSK 1079/13, LEX nr 1749268). Jak wynika z uzasadnień wyroków wydanych w sprawach o sygn. akt I

OSK 863/14 i I OSK 1400/14 w skargach kasacyjnych leżących u podstaw tych orzeczeń nie został sformułowany zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż karty drogowe w ogóle stanowią informację publiczną. A zatem w ocenie skarżącego kasacyjnie w niniejszej sprawie w świetle art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznając powołane sprawy w zasadzie nie był uprawniony do oceny z własnej inicjatywy, czy karty drogowe stanowią informację publiczną. Stąd też w uzasadnieniu tych orzeczeń nie została zawarta szersza argumentacja odnosząca się do kwestii, czy karty drogowe w ogóle stanowią informację publiczną. Dlatego też w ocenie skarżącego kasacyjnie przede wszystkim z uwagi na bardziej wnikliwą analizę problemu, czy karty drogowe w ogóle stanowią informację publiczną, dokonaną przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt I OSK 681/13 oraz obszerną i przekonującą argumentację zawartą w tym orzeczeniu, to właśnie ten wyrok jest bardziej miarodajny dla niniejszej sprawy.

Z przedstawionych powyżej względów już sama treść kart drogowych przemawia za przyjęciem poglądu, iż prawidłową jest wykładnia art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, zgodnie z którą karty drogowe nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu powołanej ustawy. A zatem w ocenie pełnomocnika organu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie uznając w wyroku z dnia 12 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/Ol 69/15, iż karty drogowe stanowią informację publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej dopuścił się naruszenia tego przepisu przez jego błędną wykładnię.

Niezależnie od powyższych argumentów zauważyć należy, iż jak wynika z ustaleń sądu pierwszej instancji (których skarżący kasacyjnie nie kwestionuje) skarżący (Pan Andrzej Pieślak) żądał udzielenia informacji publicznej w zakresie kopii kart drogowych pojazdu o numerze rejestracyjnym NO 6022G za miesiące maj, czerwiec, lipiec, sierpień 2015 r. A zatem przedmiotem żądania skarżącego były nie tyle wskazane przez skarżącego informacje zawarte w tych kartach, ile same kopie tych kart jako forma i postać tych dokumentów i nośnik zawartych w nich informacji. Natomiast w orzecznictwie sądowym akcentuje się, iż należy wyraźnie odróżnić samą informację od nośnika ją zawierającego (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt I OSK 3070/13, LEX nr 1521345 oraz z dnia 19 sierpnia 2009 r., I OSK 683/09, LEX nr 515712). Jak wynika z tych orzeczeń nośnik informacji, który nie jest dokumentem urzędowym, nie jest sam w

sobie informacją publiczną i nie podlega on udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Biorąc pod uwagę treść art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej można za informację publiczną uznać sam nośnik w postaci dokumentów urzędowych. Natomiast zdaniem skarżącego kasacyjnie rezultatem prawidłowej wykładni art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej jest wniosek, iż dokumenty, które nie są dokumentami urzędowymi, same w sobie jako nośnik informacji nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu ww. ustawy. W konsekwencji skarżący kasacyjnie stoi na stanowisku, iż Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie uznając w zaskarżonym orzeczeniu nośniki informacji w postaci kopii kart drogowych będących dokumentami wewnętrznymi za informację publiczną, dopuścił się naruszenia przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przez jego błędną wykładnię.

Przechodząc do omówienia kolejnego zarzutu skargi kasacyjnej zasadnym jest przedstawienie następujących uwag. W ocenie skarżącego kasacyjnie by możliwa była ocena wystąpienia bezczynności Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego w sprawie leżącej u podstaw wniesienia przez Pana Andrzeja Pieślaka skargi do sądu, w pierwszej kolejności ustalenia wymaga kwestia, czy ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej może stanowić podstawę żądanych przez Pana Pieślaka dokumentów. Przypomnieć należy w tym miejscu, iż Pan Andrzej Pieślak żądał udzielenia od Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego skanów kart drogowych za wskazany okres. Stwierdzić zatem należy, iż w ustalonym przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie stanie faktycznym Pan Andrzej Pieślak zażądał wglądu do wskazanych przez niego dokumentów. W ocenie skarżącego kasacyjnie w tak ustalonym stanie faktycznym rozpoznając skargę Pana Andrzeja Pieślaka z dnia 12 października 2015 r. na bezczynność Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego w zakresie rozpatrzenia jego wniosku z dnia 27 sierpnia 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie powinien zastosować w rozpoznawanej sprawie przepis art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, bowiem to ten przepis reguluje zakres uprawnień zainteresowanych osób w obszarze wglądu do dokumentów będących w dyspozycji podmiotów wymienionych w art. 4 tej ustawy. W orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę na dyrektywę wykładni, zakazującą czynienia przepisu bezprzedmiotowym, zbędnym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 11 maja 2004 r., sygn. akt III SA/Kr 37/04, orzeczenie opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów

Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Skoro zatem przepis art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej określa zakres wglądu do dokumentów na podstawie ww. ustawy, to należy uznać, iż ustawa ta może stanowić podstawę wglądu do dokumentów (a tym bardziej żądania uzyskania ich kopii lub skanów) w zakresie określonym w tym przepisie. Zatem uzasadniony jest pogląd, iż ustalony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie stan faktyczny obligował sąd pierwszej instancji do zastosowania art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w rozpoznawanej sprawie i dopiero w przypadku uznania, iż żądanie skarżącego mieściło się w zakresie uprawnień przyznanych w tym przepisie, możliwym byłoby uwzględnienie skargi na bezczynność. Tymczasem sąd pierwszej instancji w ogóle tego przepisu nie zastosował. W tym stanie rzeczy w ocenie skarżącego kasacyjnie za uzasadniony należy uznać zarzut naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zaskarżonym orzeczeniem przepisu art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Zdaniem skarżącego kasacyjnie skutkiem błędnego niezastosowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w rozpoznawanej sprawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej było również niezastosowanie przepisu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej pomimo, iż istniały podstawy do zastosowania tego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do wglądu do dokumentów urzędowych. Skoro skarżący wniósł skargę na bezczynność w zapewnieniu mu na podstawie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej wglądu (w postaci skanu) do dokumentów, to istniały podstawy do zastosowania przez rozpoznający jego skargę sąd pierwszej instancji przepisu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, który definiuje pojęcie dokumentu urzędowego w rozumieniu przepisów tej ustawy. Jak stanowi powołany przepis dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy. W tak określonej definicji nie mieszczą się z pewnością dokumenty w postaci kart drogowych, choćby z uwagi na fakt, iż są one sporządzane przez kierowców, a zatem osoby nie będące funkcjonariuszami w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego. W ocenie skarżącego kasacyjnie skutkiem zastosowania tego przepisu powinno być zatem oddalenie skargi Pana Andrzeja Pieślaka z

dnia 12 października 2015 r. na bezczynność Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Powyższe argumenty uzasadniają w ocenie skarżącego kasacyjnie pogląd, iż Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wydając wyrok z dnia 12 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II SAB/OI 69/15 dopuścił się naruszenia przepisu art. 6 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Przytoczone powyżej względy zdaniem pełnomocnika organu uzasadniają żądanie uchylenia przez Naczelnny Sąd Administracyjny zaskarżonego wyroku w całości, rozpoznanie skargi Pana Andrzeja Pieślaka z dnia 12 października 2015 r. na bezczynność Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego w zakresie rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 27 sierpnia 2015 r. i oddalenie tej skargi w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Olsztynie w przypadku uznania przez Wysoki Sąd, iż istota niniejszej sprawy nie jest dostatecznie wyjaśniona.

RADCA PRAWNY
mgr [signature] Swat